

ΝΟΥΜΑΣ
 ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΛΩΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
 Αθήνας 23 Μαρτίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
 ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

Η "ΚΡΙΤΙΚΗ."

Τό τελευταίον τεύχος της μας ἀνήγγειλεν ἡ ἀνεκάλυψθαι στήν Κέρκυραν ἐπιπτώσεις κατὰ τὴν πνεύματι ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ, τὰ ὅποια αἰθίων μελαύριον παραδίδονται στήν δημοσιότητα διὰ μᾶλλον νέας ἐκδόσεως ὁδοκαλήθου τοῦ ἔργου τοῦ Μεγάλου ποιητοῦ μας, τὴν ὅποιαν προσηγορεύει εἰδικῆ ἐπιτύχη εἰς ἑπτακισίων λόγων ἀποτελούμενη.

Ἡ εἰδοσις αὕτη, ἡ σπουδαϊοτάτη, ὀλίγων ἀνεκίνησε καὶ ἀπόδειξις τριωνασίῃ ἡ περιλόγησις τὴν ὅποιαν ἔδειξε γι' αὐτήν ὁ καθημερινὸς τύπος, μὴ καταδεχόμενος οὐτε ἑξερῶς ἢ τὴν ἀναγγελίαν.

Καὶ δικαίως. Ποῖος ἐνδιαφέρεται σήμερον τὸ Σολωμῷ; Ἡ καλλίτερον, ποῖος ἐσκέφθηκε μὴ παρὰ εἰρησίου, γι' αἰνῶν τὸν κόσμον, νὰ διαφέρειται γιὰ τέτοιον πρῶγμα;

Ἰσκότος τοῦ περιπολοῦ στένου κύκλου τὸν ὀργισμὸν, ὁ Σολωμὸς εἶναι καθολοκλήριον ἀνενοαστος. Ἡ ἄν τὸν γνωρίζουν μερικοὶ τὸν ἀνωρίζοντι μόνον ὡς ποιητὴν τὸν δύο πρώτων ἀστροφῶν τοῦ "Ἰννου πρὸς τὴν Ἑλευσίαν. Καὶ τοῦτο, διότι κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγραφεύς, καὶ τοὺς ἔχοντας καθῆκον δὲν ἐβρόντισε μὴ τοὺς ὡν συγγραφήν.

Μία λαϊκὴ ἐκδοσις τὸν ποιημῶν του, ἔτω καὶ διὰ τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν

ὀφελίμων—κατ' ἐπισημοῦν πάντοτε—βιβλίον, δὲν ἔγινε. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς ἐκδόσις δὲν ἐτάχθησε ν' ἀναλάβῃ τὴν διὰ πενταδέσπων φυλλάδιων ἐκδοσὶν τοῦ ἔργου του. Στὸν πολλὸν δὲ κόσμον εἶναι γνωστότερον ὡς ποιητὴ ὁ κ. Τημοῦ. Ἀρμελίδης καὶ ὁ κ. Β. Ἰσπορίτης καὶ ὁ κ. Νένης καὶ δὲν ἐξεύρουσι ποιοὶ ἄλλοι στιχολόγοι καὶ στιχοκλόποι δὲ κόσμου, ἀπὸ τὴν μεγαλύτεραν ποιητικὴν φησιολογίαν τῆς νεότερης Ἑλλάδος.

Τὸ ἔδαφος τῆς κοινῆς γνώσεως δὲν ἐκαλλιέργησεν ἀκόμωκα οἷτε καν γίνεται ἐλαχίστη ἀπόβρα πρὸς μέλλουσαν καλλιέργειαν; Καὶ γι' αὐτὸ δὲν προσεφεί τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν καὶ γι' αὐτὸ περναίει καθολοκλήριον ἀπαρατήρητος ἡ εἰδοσις ἀνευρέσεως ἀνεκδότων ποιημάτων τοῦ Σολωμοῦ, ἡ ὅποια ἔπρεπε νὰ χαιρετισθῆ ὡν μεγάλο ἔθνικόν γεγονός.

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ

εἰδοσις τῆς ἐβδομάδος εἶνε ὅτι ὁ ἔθνικὸς εὐεργέτης κ. Πετραζζόλου προέφερε μίαν ἀπὸ τὰς ἐν Κηφισίᾳ ἐπαύσεις του εἰς τὸ Διαδοχικὸν ἔτος. Ἡ δωρεὰ αὕτη δὲν ἐγένετο ἱποδεικτῆ, καὶ τοῦτο διότι, καθὸς ἔθλον νὰ εἶσθον μερικοὶ, ἡ προσφορά ἔγεινε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐκλαμπαροθῆ αἱ ἐπαύσεις τοῦ ἔθνικου εὐεργέτου καὶ ναδῆσθῆ τὸ νοῦν του.

Τὸν κ. Πετραζζόλου, ὡς ἔθνικὸν εὐεργέτην, μόνον ὁ ἱμπεριαλιστὸς τοῦ Διημ. Θεάτρον κ. Γκισούρης τὸν βάζει κάτω, ἀπὸ μὴ παίρνει τ' αὐτὴν μὴ κάθε πρωὶ μὴ τὸ νὰ μὴς φωνάζῃ ὅτι ζοδειάζει ἀπὸ τὴν στέπη τοῦ 1800 φράγκα τὴν ἡμέραν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἔλῃ ἡ Πρωτεύουσα θέατρον τῆς προκοπῆς.

Οἱ ἔθνικοὶ εὐεργέται, βλέπετε, ἄρχισαν νὰ ξεφερτρώνουν κάθε πρωὶ πᾶν ραπανάμια.

ΚΑΓΙΟΙΣ ΒΕΒΗΛΟΣ

ἔβρισε διὰ στίχων, τοῦ κέρρου τὸν σεπτὸν νεκρὸν τοῦ ἐπιμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν Ἱεροθεοῦ. Ἀπὸ τοὺς ἱσάσεις στίχους δημοσιεύθησαν μόνον ἑνα τετραστάχον, τὸ ὅποιον εἶνε ἀρετὸν νὰ δεῖξῃ ἄλλα τὴν ἀσέβειαν τοῦ ποιήσαντος. «Φιλόχριστος, φιλόθνητος, παῖς, ἀγνὸς τῆ ἡθῆς διδάσκων, φιλόπατρις, διακίως ἡγαθήρη. Μητρῷπ. υἱ' Ἱεροθεοῦ, ἄρχιερεῖ Πατρῶν, ἔβρισε μὴ μῆλον ἢ τῆν ὄν ἐκμετρήσων.

•ΛΥΠΟΥΜΑΙ
 κατάκαρδα διὰ τὴν τοιαύτην κατάστασιν, ἔστο καὶ ἐνὸς φύλλου τοῦ Ἀθηναίου τύπου.

Τὰ λονδρὰ αὐτὰ λόγια τὰ γράφει ὁ κ. Λυμπίτης διὰ τὴν «Ἔστιαν», ἡ ὅποια ἐδημοσίευσεν ὅτι δὲν ἐγένετο δεκτὸς ἀπὸ τὸν κ. τῶος Ἰσπορίτην τὸν Στρατιωτικὸν ὁ ἰδιαιτέρως ἀπεσταλμένος τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Ὅταν ἡ «Ἔστιαν» ἐγρᾶφε πρὸ ἡμερῶν ὅτι ὁ κ. Λυμπίτης ἔχει τὴν παραίτησίν του στήν ὑπόθεσιν του, πάλιν ὑβρίσθη ἀπὸ τὸν ἔδιν ὡς λιβέλλο-γράφουσα.

Λυπεῖται κατάκαρδα διὰ τὴν τοιαύτην κατήπτωσιν ὁ κ. Λυμπίτης.

Δὲν πρέπει νὰ λυπηθῆμε καὶ μετὰ γιὰ ἀποικὴ ἄλλον κατὰπτωσιν, ἡ ὅποια εὐτυχῶς τὴν φράσαν αὐτὴν δὲν ἐπιβαρύνει τὸν Ἀθηναϊκὸν τύπον.

ΜΠΡΑΒΟ

στὴν Ἀθηναϊκὴν μακρολιπία. Μὴ τὴν προχθεσινὴν συνολικὴν τῆς, τὴν στεφθείσαν ἀπὸ ἀξιοσημείωτου ἐπιτυχίας, μὴς ὑπέδειξε—ὅπως ἔγρᾶφε καὶ τοῦ δεκάτου μὴ ἐφημερίης—ὅτι «εἰς τὸν μακρότερον αὐτὸν τὸν δὲν κληροδοτοῦ θλον ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ τοῦ παύου γυμναδίου.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς μακρολιπίας δὲν μὴ ἐξείληξε καθόλου τὴν ἐπιμνήμη. Καὶ τοῦτο διότι τὸς ἄγαπῃ καὶ τὸς φανατισμὸν τρέφουν πρὸς τὸ ἔθλον ἔργον τὴ μέλη τῆς, ὡςτε θλοὶ, οἱ ἀποτελοῦντες αὐτήν, ἀπὸ τοῦ προέδρου μῆτρο τὸ τελευταίον δοκίμου, πιστεύουν ὅτι μετὰ τὸ μακρολιπ, καὶ μόνον ἡ αὐτῆ, ἡμεροσῆμε καὶ τὴν Πόλι ἀκόμη νὰ πάρουμε.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝ

κατὰ καθῆκον μίαν ἐπιστολήν τὴν ὅποιαν ἐλάβομεν γιὰς περὶ τῆς Διεσθῆτος Ἐκθέσεως, πληροφοροῦντες συνάμα τὸν ἐπιστάλλοντα ὅτι ὁ «Νουμάς» τοῦ ἀνοίγει εὐχαριστίας τὰς στήλας του, ἄρα καὶ ὅσα ὑποσχεθῆς πὸς ἡ γράφῃ καὶ λάβῃ τὸν κόπον καὶ νὰ τὰ ὑπογράψῃ, διότι διὰ παρομοίας φύσεως ζητήματα δὲν ἔχομεν καμμίαν διάθεσιν νὰ ἀναλάβωμεν καὶ τὴν εὐθύνην.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε αὕτη:

Ἡ Κριτικὴ Διευθυντι,
 Μὴ Διεσθῆς: Ἐκαθεὶς ὀργανοῦται εἰς τὸ ἔλλπειον ὑπὸ ἰσότητων, οἱ ὅποιοι ὑπαρχάντισαν καὶ αὐτὸν τὸν κ. Πηχρ εἰς τὴν βελόκωμον. Ἡ Κυβέρνησις, λέγουσιν, τὴν ὑποσχεθεὶ τὴν «Ἔστιαν» αὐτὴν ὁ ὁ Τύπος ἐκθέτησιν γὰρ αὐτῆς ἄλλα τὴν ἀνοχῆν του. Καὶ ὅμως διὰ τὴν αὐ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΙΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΡΑΕΤ

Ἦταν ἀνήσυχη, στενοχωρημένη ἀπὸ ἕνα ὀλίγηρον πρῶμα: Ἄλλ' ἐφθ σὴν ἔνωσθα γοητευμένη ἀπὸ τὴν ἀναφύκωτον μοῖαν, σκλαβωμένη ἀπὸ τὸ φρονίσμα τὸ πᾶν ἐφύκωτον μοῖαν, ἀπὸ τῆς ἀκαρτίαι τῆς, ἀδιέφορῃ μὲ πρὸς στήν ἄλλο πύλιν σωτηρίας, γεματὴν μὴ ἔνα εἶδος φρικτῆς ἰσχυρῆς μὴδὲ ἄδειν τὴν ἡγῆν ἀπὸ αἴμα ὅπου ἔλαμπεν αὐτὴ τόσο κοντὰ, μετὰ σὸ ἀποτῆσι. Ἦταν ἀλλεμα ἄλλων μὴς ἀνεύρεσις τῆς παρομοίας κηρύσσου ποῦ ἔβρισκε ἄλλομα σποδὸν πλεκτοῦς ἄλλομα. Ἦταν ὁ Βιργίνιος ἡ Ἰαχέλλη τὸν ἀνεύρεσις καὶ τὸν ἐφύκωτε μὴ τ' ἄνομα ἄλλομα τότε μετὰμῆστος. Ἦταν ἄλλομα ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἡ ἔνωσθα ποῦ ἐκείνη ἐπὶ ἄλλομα. Ἦταν εἶνε κατὰ ἄλλομα.

Ἦταν εἶνε νοῖσθη τῆ φωτικῆ τὸν ἀπὸ τὸν ἐκείνων ὅπου μὴσ στῆ φλόκ τὸν εἶνε καὶ ἡ αὐτῆ. Διὲν εἶνε ἐκείνος τὴν παρομοίαν ἄνωσθου, ἀλλ' ἐβρίσκετο ἕνα πνεῦμα τοῦ ἄλλου, ἕνα ἄνομα πλῆσιν καὶ γλυκὺ, ἠερμάνον μὴ τὸν ἄλλομα τὸν μὴδὲν ἐκείνων ποῦ ἡ ἄγῆστος γίνουσιν στῆ ερωτικῆ φίλτρα. Ἀκκατάστατος τῆ φορέματι του καὶ τῆ καλλιὰ τοῦ ἀνακατωμένη. Ἦταν γεματὴ ἀπὸ φύλλα, σπόρους, ἀρχάθη, σὴν νὰ εἶνε ἀμύθη μὴ μακρὰ μὴρε στῆν πύλιντα δύνουσι τὸν κλάδων. Ἦταν ὀλοκλήριον καὶ ἔβρισκε κατὰ ἀπὸ τὸ πλῆμα τῆς Ἰσραὴλλας, καὶ ἐσχυμῆστος πᾶν νὰ ἴθλοε νὰ βοθηθῆ μὴσ τὸν ἄνομα γῆμα. Μόλις ἄκουσε τὸν ἴθλο τῆς φωνῆς στῆν πρῶτη ἐρωτικῆ ποῦ τοῦ ἔκανε ἐκείνη, ἄρχισε νὰ φεύγει πᾶν γῆμας μετὰ στῆν πύκιν, σὴν ἕνα σκοτισμὸν ἔβρισκε. Καὶ δὲν τὴν εἶδε μὴ πλεῖον. Ἦταν γῆμα μὴ γῆμα στῆ. Τὰ φύλλα ἄλλομα ἐκείνων στῆ κλαδί ποῦ εἶνε αὐτὸς ἐγγίθη ἀπὸ ὄραμα του. Μ' ἐκτύπησε ἐκείνη ἐκστατικῆ ἀλλὰ δὲν ἔβρισκε. Ἦταν ἀλλομας ἡ ἐκείνη ἡ ἐμῆστος—ποῦ δὲν εἶνε κηρύσσων ὅτι ἀληθείας—ἐκτύπησε γιὰ πλῆμα μὴσ στῆ ἴθλομα ὅπου τὴν ἀκατωσῆστος. Ἦταν γῆμα μὴ γῆμα ἀπὸ τῆ στῆ, στῆ δὲν ἔβρισκε. Ἦταν δὲν ὅτι τὸ ἄλλομα στῆ ἴθλομα.

Παῖδος

Ὁ ΠΑΤΡΟΣ, Σὲ ποῖα δὴν ζωῆς τῆς ἐκτύπησε τὴν ψυχὴν σὲ, σὲ αὐτῆ τῆ στῆ! Πῶς δὲ ἐμῆστος στῆ τὴν ἄλλομα στῆ;

ΘΕΟΔΩΤΗΣ. Ἦταν τὰ τέλη Σεπτεμβρίου. Κῆποι φύλλα ἴσαν ἀπὸ τότε ἄρροστικα καὶ μαρμαριν. Θυμῆμα ἐπὶ ἡμέρας ἐκείνη ἡμέρα. Ἦταν ξεροκλάδο πύκτιστος στῆν ἄκρη τοῦ φορέματός τῆ καὶ ἔβρισκε νὰ φωνάζῃ. Τότε ὄλο μὴ μετὰ, μοῦ ἀνέθηκε τὸ κλάμα στῆ λημέ. Καὶ νὰ κνέιδῃ αὐτὰ μου τὸ πρόσωπον τῆς μητέρας, ἐστυμωμένην ποῦ μὴ ἐκτύπησε: «Πρόσεγέ τὴν, πρῶτε εἰ τὴν, ἐστυμωμένην». Ἀπὸ τῆς φωνῆς τοῦ ὀλοκλήτου ἡ μητέρα εἶπε τὴν παρασῆσθαι δὲν ἐκστῆσθαι μὴδὲν ποῦ ἐπὶ ἡμέρας νὰ σὴν κνέιδῃ στῆ ζωῆ ἡ ψυχὴ ἐκείνη, ἔτσι κνέιδῆσθαι καὶ ἐμῆστος. Καὶ μὴ ἐκτύπησε: «Πρόσεγέ τὴν! Πρόσεγέ τὴν!». Κι' ἐγὼ δὲν εἶδρα νὰ τὴν προσέγῃ, δὲν εἶδρα νὰ τὴν προσέγῃ! Κι' ἐμῆς βουτηγμένην μὴσ ὁ ἕνα λατρευόμενος ἀλλομα, ὅτε ἔωσταν ὅτε πύκτιστην.

Ο ΠΑΤΡΟΣ. Ποῖος ἔβρισκε ἴθλοε τῆ ἐκείνη σὲ μὴ βαθέτερη καὶ ἐυρύτερη ζωῆ ἀπὸ τῆ δικῆς μας. Δὲν ἔβρισκε, ἀλλὰ κνέιδῆσθαι στῆ ὀλοκλήτου μὴσ. Δὲν ἔβρισκε εἶδε τὸν νῆμας στῆστος ὀλοκλήτου ὀλοκλήτου ἔβρισκε τῆ ζωῆ τῆς. Βεβαίον, ὅτι εἶνε βεβαίον.

ΘΕΟΔΩΤΗΣ. Ὄχι, εἶνε ἐκείνη πλεῖον μαρμαριν ἀπὸ μὴσ παρὰ τὸν ἄλλομα μὴσ στῆ ἕνα τέτο. **Ο ΠΑΤΡΟΣ.** Καὶ ὅμως, ὄλοκλήτου, κηρύσσων ποῦ εἶνε τὸσο κοντὰ ποῦ φαίνεται πᾶν νὰ ἐγγίθη, μὴ τὰ μουσικὰ τῆς ἄλλομα μαρμαριν ἄλλομα μετὰ μὴσ ποῦ κνέιδῃ ὅτι ἐκστῆσθαι. Διὲν ἄλλομα ἐκτύπησε ἐκείνη. **ΘΕΟΔΩΤΗΣ.** Ἄλλομα στῆ στῆ στῆ καὶ κηρύσσων (κνέιδῆσθαι).

λόγῳ ἔκλειεν πολλὰ ἡμποροῦσαν να λεγθοῦν καὶ νὰ γραφοῦν, εἴποτε δὲ δὲν γράφεται, ἐνῶ ἀρκετὰ φιλοφρονεῖται.
Δύο τρεῖς φίλοι μου δημοσιόφρονα μού ἐνεπίστευθησαν ὅτι περιμένουν νὰ τελειώσῃ ἡ ἔκθεσις διὰ νὰ γράψουν. Δὲν θὰ εἶναι ὅμως τότε ἀργά;

Ἄν ὁ «Νουμάς» ὁ ὅποιο διακρίνεται διὰ τὴν εὐθερίαν τῆς γνῶμης καὶ διὰ τὴν γεννίαν καὶ ἀμειλίκτην τοῦ φεῦδος καυτηρίαν, μού ἴσχυε «τὰς ἀττικὰς του, ἡμποροῦσα νὰ εἶπὼ μερικτὰ, τὴ ἑλαφρότερα.

Μὲ ἐπίστω πῶς θὰ τόγῳ κατακρινεῖς ἀπαθήτως;
Νὲ ἔκρον ὑπέβηψιν
I. ΖΑΠΗΝΔΗΣ
Υ. Γ. Οἱ κ.κ. Πίχρα τῆς Διευθόσῃς Ἐκθέσεως... τῆς Ἑλλάδος μὰ ἀνάγγειλαν πῶς θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Μενελάκ ἐδῶ διὰ νὰ θυμωσῇ τὸ ἔργον των. Διατὶ μὰ τὸ ἐκρυσφάν ὅτι μαζὴ μὲ τὸν κρατικὸν Ἀυτοκράτορα τῆς Ἀδυσσηνιας θὰ μὰ ἐπισκαρφέῃ ἕργιν τῆς Διευθόσῃς Ἐκθέσεως καὶ ὁ βερθόου Νινγχιούευν;

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΣΗ

Μπαράμα Θανάση,

Στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ «Πατριώτη», τῆς ἔξυπνης καὶ τῆς κολογραφημένης καὶ τῆς πραγματικῆς πατριωτικῆς ἐφημερίδας ποῦ βγαίνει ἐ κ. Περίαιος καὶ ἡ ὁποία δὲν ποικιλιαδίχεται καὶ αὐτὴ, γιατί οἱ Ρωμαῖοὶ δὲν ἐμάθον ἀκούην ποιά πρέπει να διαβάξουν—στὸ τελευταῖο λοιπὸν φύλλον τοῦ «Πατριώτη» μού ρίχθασα χονδρικόως γιατί παραδέχομαι τίς ἰδέες τοῦ «Νουμά» καὶ φωνάζω κ' ἐγώ μαζὺ μ' αὐτὸν πῶς ἡ Ἑλλάδα σανιδουρατεῖται.

Τὶ νὰ σοῦ πῶ, μπαράμα μου! Γνωστῆς ἀνθρωπος εἶσαι, τὸ παραδέχομαι, μὰ στὸ ζήτημα αὐτὸ πρέπει μύλλια καὶ μύλλια ἔξω. Ὁ Ντεληγιάννης, λέε, δὲν ζταεὶ γιὰ τὴν σανίδα. Δὲν τὴν ἐδημιούργησε αὐτός. Εἶναι μέλλιστα τὸ θυμὸς τῆς, ἀφοῦ τὴν σανίδα τὴν ἐδημιούργησαν οἱ Ἀτικαρχαί ποῦ τὸ ἐγνώριζαν πολὺ καλά πῶς ἐ γέρος τοῦ Μωρητῆ καὶ ὁ λέων τῆς Καρικαλοῦς δὲν θέλει καὶ πολὺ γιὰ νὰ ρημοκληθῆ εἶτε ἀπὸ θωρηκτὸ εἶτε ἀπὸ μίαν παληοσανίδα.

Ὅχι Ντεληγιάννης, ἀλλὰ Ντεληγιαννάκης. Ὅχι αὐτός, ἀλλὰ οἱ Ἀτικαρχαί. Μὰ στὸ ἴδιο συμπέρασμα δὲν φθάσαμε, καλότερχ;

Εἶτε ἡ κόττα ἐγέννησε τὸ αὐγὸ, εἶτε τὸ αὐγὸ τὴν κόττα, τὸ ζήτημα εἶνε πῶς ὑπάρχει μία κόττα—ὁ Ντεληγιάννης μου ἡ οἱ Ἀτικαρχαί σας, ποῦ τὸ ἴδιο κάνει—καὶ πῶς ὑπάρχει ἕνα αὐγὸ—ἡ Σανίδα τους.

ΒΕΒΗΘΑΘΙΕΣ ΤΩΝ ΒΕΒΗΘΑΘΙΕΣ 23

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΟΑΛΑΣΣΗΣ

Μόλις εἰς Παιρίσιον τῆ ἐπέβαλλον τὸν γάμον, τὴν ἡγάχασαν να δεῖθῃ ὡς σύζυγον ἕνα πλούσιον κτηματιῶν, ὁστικε ἔκαμεν ὅτι ἤθῆσαντο ἵνα καταστρέψῃ πᾶν ἰδανικὸν τῆς καὶ καταστῆσῃ βασανό—νδ βιον τῆς.
Καὶ ἐκαίνος...

Ἐγραψε δεε, τρεε, πολλαῖς, τὴν ἐξόρκισα, τὴν καθιέτισσεν, ἀλλ' αὖ ἐπιστολαὶ περιήρχοντο εἰς χεῖρας τῆς οἰκονομείας τῆς καὶ οὐδὲν ἔκτοτε ἤκουσε περὶ αὐτοῦ.

Τὸ μελᾶνδον πολεμικὸν εἶχε ἀναχωρήσῃ καὶ ὁ καιρὸς ἐρριψε τοὺς πέπλους τοῦ μεταξὺ αὐτῶν.

Ἐκείνη ὅμως ἐκλιεσα πολυμίμωε ἐντὸς τῆς καρδίας τῆς τὸ γλυκὺ αὐτὸ αἶσθημα τῶν εἰκόσι ἐτῶν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς ἔζησε μόνη καὶ ἔρημος, ἑμφαρμένη εἰς τὴν ἀγάπην τῶν δύο ροδοχρόων θυγατρῶν

Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἕνας Ντεληγιάννης στὴν μέση—Ντεληγιάννης ρυμιολοκούμενος, κατὰ τὴν γνώμην σου—θὰ ἐπλήξαν ποτὲ οἱ Ἀτικαρχαί μὲ τὰνίδες τοῦς εἰλικρινεῖς καὶ ἀδέκαστους ἡμποροῦς τους;

Βλέπεις λοιπὸν, μπαράμα Θανάση, πῶς δὲν ἔχεις δικην. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο, τὸ γενναῖον ἑξαφθάλωμα πρὸ μου κοπανᾷ, ἐμάστε συμφωνότατοι! Καὶ ὁ «Νουμάς» τόσα χρόνια τώρα τὰ φωνάζει. Μὰ ποῖός τ' ἀκούει; Ὁ «Νουμάς» ἀκούη εἶπε καὶ τ' ἄλλο, πρὸ χρόνον στὴν «Ἐστία», τὸ ὅποῖον καὶ τοῦ λόγου σου σήμερα λέε, ποῦς πρέπει νὰ γίνῃ μία νέα Φιλικὴ Ἐστιαρία διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν πολιτεία μαε ἀπὸ τὴν γενικήν παραλυσία ποῦ τὴν δέρνει καὶ τὴν μουντζουρώνει—ἀλλὰ καὶ αὐτὸ καθὼς τόσα ἄλλα, εἶνε καταδικασμένο νὰ μὲνῃ ἕνα ὠραῖον ὄνειρον ἀνοιξιᾶτικης ἡ φθισοπωρινῆς ἀσθένε.

Ταῦτακαὶ μὲνον μὲ τὴν σανίδα, ὡς ἔζηνημα ὅπως τὴν θέλεις τοῦ λόγου σου, ἢ μὲ τὴν σανίδα ὡς καρκίνο, ὅπως τὴν θέλω ἐγώ

Ὁ ἀνεψιὸς σου
ΚΩΣΤΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—Τὸ σημερινὸν ἄρθρον τοῦ κ. Περ. Γιαννοπούλου εἴηπορεῖτε νὰ τὸ λάθετε, κ. Παραθαρμένο, καὶ ὡς ἡπῆκτης στὴν ἐπιστολήν σας. Ὁ «Νουμάς» καθιέρωσε τὴν ἀρχὴν ἀσφῆς τοῦς συνεργάτας του νὰ ἐκφράξουν ἐλεύθερα τὴν γνώμην των, ἔστω καὶ ἀν ἡ γνώμη των εἶνε καθ' ἄλοκληρίαν ἀντιθετὸς πρὸς τὴν ἰδικὴν του. Ὁ κ. Γιαννοπούλος ἔχει τὴν γνώμην του περὶ τοῦ κ. Χρυσάνθμου. Ἐρχομαι καὶ μὰ τὴν ἰδικὴν μαε. Μὰ εἰσὸς δὲ ὑπερβέβαιοσ ὅτι μὲ τὴν προθυμίαν καὶ μὲ τὴν εὐχαριστήσιν ποῦ δημοσιεύσεν τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Γιαννοπούλου, μὲ τὴν ἴδιαν προθυμίαν καὶ εὐχαριστήσιν θὰ ἐδημοσιεύσεν καὶ ἄρθρον τοῦ μεταφραστοῦ τοῦ «Ἀρχιστρητοργεῖου» περὶ οὐδεθῆποτε λόγιον μαε καὶ συνεργάτου μαε, καὶ περὶ τοῦ ἴδιου κ. Γιαννοπούλου ἀκούη, ὁ ὅποῖος, γιὰ μὰε τοῦ ἐλάττριον, εἶνε ἕνας, ἀν μὲ ὁ μόνος, ποῦ στήληκε τὴν ἐργασίαν του ἐπίκῃν στὴν ἐπισυνειδησίν καὶ στὴν βέλαι μελέτην. Ἐν τούτοις καὶ μ' ἐμ' αὐτῶ. ἐξαικλουούμενον νὰ παρακαλοῦμεθα πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ τόσσος λόγος γιὰ ἕνα σικητικὸ παληοπαντελόν τοῦ Ὀυῖ.

—Μήθετε, καὶ αὐτὸ, κ. Πατήρι, ἀν εἰς ἐνδοξοφείρει. 2800 ἔρ. τὸν μήνα παίρνει τὸ Ὀυῖ ἀπὸ τὰς ἐπιτετῆχνιδε Ἀθῆνας αὖ ὅποια παρκαλοούσων τὸ μαθημάτα τοῦ κ. Τρουφίτου. Ὅλα σχεδὸν τὴ ἰκρίσιτῃ τῆς ἀνωτέρας τάξεως παρκαλοούσων τὰ μαθημάτα τοῦ γιὰ νὰ τελειοποιήσων στὴν Γαλλικὴν γλώσσαν καὶ στὸ Γαλλικὸν θέατρον. Ὡς ἐξαικλουούθητε, κατῆπιν αὐτῶν, νὰ ζητήτε τοῦς

τίς ὁποίας οἱ ἀδελφοί τῆς ἀπέκτησαν.

Καὶ τώρα ἔβλεπε ὅτι ἐπανήργησε... Ὀί.. βεβαίως ὄχι αὐτός.—Τὸ ἔπιν ἐιδύλλον ἐπανήργησε νὰ ἀνανευθῆ εἰς βῆρος τῆς ἀνεψιᾶς τῆς, ὡς ἂν τὸ ἐμαρμένον ἔζητει ἰκανοποίησην.

Ὅχι.. αὐτὴν τὴν φορᾶν ὅμως δὲν θὰ ἄφηνε αὐτὴ νὰ καταστρεφῇ ἄλλη μία ζωὴ ὅπως ἡ ἰδικὴ τῆς.. δὲν θὰ ἄφηνε οὐδέν προσοκμήν νὰ μεσολάβήσῃ εἰς τὸ ἔλεμμα τῆς ἐμαρμένης.

Ἐὰν πράγματι ἡγάπα τὴν Ρόζαν καὶ ἡτο εἶτος αὐτῆς, θὰ ἔγινετο σὺζυγὸς τῆς ἔστω καὶ ἀν ὄλοι ἀνθῆσαντο. Ὁ δ᾽ ἐπιστάταις αὐτὴ τὴν αὐτῶν τῆς μαρκεῖ ἀνεψιᾶε τῆς... ἡτο ἀρκετὰ πλούσια καὶ ἡ θέλησις τῆς εἶνεα τῆς περιουσιαε θὰ ἔδιδρναν ἀρκετὰ.

Ἡ γράφια γαληνωτέρα ἦδη περιεπάτησεν ἐπὶ μαχοῦν εἰε ἐπὶ τοῦ ἐρέως ἐξώστου καὶ εἰσῆλε κατόπιν βραδυπορούσα εἰς τὰ διωμάτια τῆς.

Ἐκαὶ ἀπέπεψε τὴν ἑλαμηπῶλον καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν θύσαν, ἡ κενεῖ μικρὸν σῆτην τοῦ γαρυῖου τῆς καὶ ἐξήγαγε εἰμα ἐπιτολῶν κητρινομένον ὑπὸ τοῦ χρόνου, μίαν παλαιὰν φωτογραφίαν καὶ δύο τοῖς μικράε ἀποθημαῖεως ἀνοθεδαίε.

Τὰ ἤπλωσε βραδέως ἐνῶπιόν τῆς, ἔλαβε τὸ μέτωπον μεταξὺ τῶν παλαιῶν καὶ τὰ παρετήρησε τρυφερά.

Ὅλγα δ᾽αρκῆ ἐλχὸν ἑαυτῶσῃ τοῦς γεινοτικούς ἀφθαλμοὺς τῆς. Ἦστο πάντοτε ὁ ἴδιε γλυκὸς νόσος τῶν περιεκα

λόγους ἕνεκα τῶν ὁποῖων δὲν ὕποστηρίζεται τὸ Ἑλλῆν. ἦναιτρον ἀπὸ τῆς κριστοκρατίας μαε;

—κ. Μαργαρίτην. Κακὸκρίθισατον. Καὶνεξὸς ἀπὸ τοῦς δευδοτῆας, ὅτε ἀπὸ τοῦς συντήκταε τῆς «Κριτικῆς» δὲν μεταφρέζει τὴν ἐπιφύλλιδε τοῦ «Ἀσπεω». Ἄν ἐγράφη αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Ἀποδεικνύει ὅτι ἡ καλὴ πίστις λειπεῖ ἐπ' ὄλαε τῆε πράξει, καὶ ἀπὸ αὐτὰε ἀκείνη ἐξέ... ἐπιφύλλιδε τῶν ἐφημερίδων.

—κ. Α. Ἐνρ... Βίε Ναυτίλιον. Ἐβόθαμε τὴν ἐπιστολήν σας μὲ 150 γράμματάσημα... μεταχειρισμένα διὰ νὰ εἶνε ἰστέον τοῦ Θεοῦ, μεταχειρισμένα γραμματόσημα τὶ μαε χραιάζονται; Ἐμεῖε διὰ τῆε γνωστοποίησηεσ μαε ἐνεσούμε γραμματόσημα Ἑλληνικὰ ἀεταχειρίστω, τὶ ὅποια εἶνε εὐκόλον νὰ ἐξαργυρωθῇ, δὲν ζητοῦμεν διὰ μεταχειρισμένα, διότι δὲν ἔχομε καμμίαν διάθεσιν κοντὴ στοῦς ἑλλομ μελλᾶδες μαε νὰ φορτωθῆμε καὶ τὸν μελλᾶ τοῦ γραμματοσυλλέκτου!...

Η ΕΛΠΙΣ

(ἐκ τῶν τοῦ Ἄγγλου Goldsmith)

Σὺν τοῦ κεριοῦ τὸ φῶς τὸ ὠρόδ
Προβλὴν ἡ Ἑλπίε μὲ πρόσασπο κρηδρό
Κι ἕσον ἡ κούρη νόκτα προήρηρε,
Τὸσον ἀκτινὸν γῶνε πὸ λυμπερά.

Κεραλλήνιε φάδστωφ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΕΠΑΧΡΙΩΝ

Ὁ «Νουμάς» ἀπὸ τὴν Ἰυν Ἀπορίλιου δὲν θ' ἀποστέλλεται πλέον σὲτε Ἐπαρχίας διὰ τοῦ Ἡρακτορεῖου τῶν Ἐφημερίδων.

Ἐπειθὶ ὅμως ὑπάρχουν μετοκοὶ οἱ ὅποιοι θὰ θέλουν ἴδωε νὰ διαβάξουν τὸν «Νουμά» καθιερωσάμεν δι' αὐτοῦς τὰς

ΔΙΔΡΑΧΜΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀντὶ τῶν ὁποῖων θὰ ὑποχρεῶνεται τὸ γράφειον νὰποστέλλῃ τὸ φύλλον τακτικὸς εἰς τοὺς προσηγορόντοε ἐπὶ

ΜΙΑΝ ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται εἰς τὸ γραφεῖον μαε διὰ χρονονομίσματος ἢ διὰ γραμματοσήμων Ἑλληνικῶν.

των τοῦ Παρῶ... Ἀπὸ τῶσον ἐτῶν τὴν παρετήρη πάντοτε...

Ἦθῆκα κ' ἐκείνη τὴν ἡτὸ εὐτυχῆς μήτηρ, σύζυγοε καὶ μάμην νὰ εἶχε ἀσῆ εἰς τὴν γῆν αὐτῆν τὴν εὐτυχῆ καὶ νὰ μὴ ἐκτουάστω εἰς τὸν βωμόν τῶν ἀνρώπων ἢ προλήψεων!

Νὰ ἡτο υἷεε τοῦ ἀραγε; ἡ ἀπλὴ συγκυρία.. υἷεε εἰκείνου...

Ποία παραδόξοε τύχῃ ἐπανάφερε τώρα τὸ αἷμα τοῦ ἀνανεωθῆ τὸ ἀποθᾶνον ἐιδύλλον, ὡς ἂν ἡ πικρία τοῦ παλαιοῦ χωρισμοῦ ἐπιζήσασα ἔζητει ἐπανόρθωσιν ἐπὶ τὸν ἀποθῆνον.

Ἦρησιε ναναγιώτηκη πάλιν τὰε παλαιε ἐπιστολαὶ ἐπὶ τῶν ὁποῖων ὁσάτικε εἶχον πλανηθῆ ὁ φθαλμοί τῆς, πικρά δὲ μείδισμα στυγερόν τὰ ἔρηρ ἑλιχ τῆς.

Ναὶ τὴν ἡγάθησαν καὶ αὐτῆν ἄλοτε...

Τὶ εἶχεν ἀπογίνῃ τῆρα; Ἐξτὴ ἀκούη; Μετὰ τὴν διαψευσιν αὐτῆν τοῦ ἔρωτοε τοῦ ποταῖ τῶν περὶουνοῦ, ποια μέρημα καὶ ποια ὄδωναι θὰ εἰσύκαναν τὴν μελαγχολικὴν κεφαλήν του;

Ἐξτὴ προχωρήσῃ πολὺ ἡ νὸε καὶ ἐν τούτοιε ἡ γράφια ἡρῶνε ἐτὶ πρὸ τῶν λειψάνων τῆς, σπογγίζουσα ἐκ διαλειμάτων τῶν φθαλοῦε.

Ὁ δὲ περιβλόντες πόνοι, οἱ πτευσίεστωε ἄλλοτε μὲν ἀγωνίε εἰς τὴν ἀτιμώφρατῆν, συνηῶντο τώρα ἐν θρηνηδαί τρυφερότητι, εἰε περιπαθῆ σῦνδασμον δύο νέων αἰσθημάτων καὶ δύο νέων καρδιῶν. (Ἀκολουθεῖ)